

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **S. O.**, nar., st. příslušnost N., t. č. pobytem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č.j. OAM-390/ZA-ZA11-ZA15-2016,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č.j. OAM-390/ZA-ZA11-ZA15-2016 **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobkyně brojila proti rozhodnutí ze dne 9. 5. 2016, č.j. OAM-390/ZA-ZA11-ZA15-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni z důvodu nepřípustnosti její žádosti podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti bylo podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“) shledána **Italská republika**.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně z vlasti vycestovala do ČR přes Itálii, odkud pokračovala autobusem. Dále uvedla, že tu má strýce, který jí řekl, že sem může přijet, ale nesmí u něho zůstat. Žalovaný přijal jako dostatečné její čestné prohlášení osvědčující její totožnost, neboť u sebe neměla žádné doklady totožnosti. Z pohovoru provedeného dne 25. 4. 2016 vyplývá, že žalobkyně nezůstala v Itálii, neboť tam neměla kam jít, nikoho tam neznala a zůstala tak na ulici. Nepožádala o mezinárodní ochranu, neboť neměla peníze, aby odjela do tábora. Do Itálie se tedy vrátit nechce, neboť tam nikoho nemá a je těžké tam přežít.

Žalovaný odkázal na právní úpravu obsaženou v nařízení Dublin III, konkrétně čl. 8, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a 2, čl. 14 odst. 1 a 2, a čl. 15 tohoto nařízení, kterou aplikoval na posuzovanou věc. Žalovaný především odkázal na čl. 3 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III a uvedl, že bylo jeho povinností zkoumat, zda je ve smyslu tohoto nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci, pročež přistoupil k hodnocení kritérií ve smyslu čl. 7 nařízení Dublin III. Dublinská kritéria nejsou v tomto případě žalobce aplikovatelná, neboť žalobkyně je zletilou osobou, nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by na území členských států EU požívali mezinárodní ochrany či měli status žadatelů o mezinárodní ochranu, příp. ani sourozence žádající v tomtéž období rovněž o mezinárodní ochranu. Nemá ani žádné rodinné příslušníky nebo svobodné nezletilé sourozence, kteří by pobývali na území členských států EU. Žalobkyně není ani držitelkou platného povolení k pobytu jiného členského státu EU, ani žalovaný nezjistil, že by překročila nedovoleným způsobem hranice některého členského státu ze třetí země, ani není občankou státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti. V případě žalobkyně tedy nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto žalovaný aplikoval čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III, podle něhož je v takovém případě příslušný první členský stát, v němž byla žádost podána. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v Italské republice dne 1. 4. 2016 v T. Z toho je zřejmé, že Italská republika je příslušná k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobkyni zpět na své území v souladu s postupem podle čl. 18 nařízení Dublin III.

Žalovaný se rovněž zabýval i tím, zda v případě Itálie neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky pro přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu žalovaný poznamenal, že Itálie je povinna objektivně a nestranně v souladu se všemi zásadami a zárukami azylového práva posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Dále poukázal na skutečnost, že ani na úrovni EU, ani na úrovni Rady Evropy nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by takové nedostatky stran Polska deklarovalo. Polsko je členem EU, dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv ze strany nestátních subjektů. Žalovaný uvedl, že si je vědom rozsudku ESLP v případě T. proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12) ze dne 4. 11. 2014, který zakázal transfer afghánské rodiny do Itálie s odůvodněním, že Švýcarsko si nezajistilo od italských orgánů dostatečné záruky, že bude zachována celistvost rodiny a zejm. nezletilým dětem budou zaručeny dostatečné podmínky přijetí péče. To však není případ žalobkyně, která není nezletilou osobou a není součástí širší rodiny, která by do Itálie měla být transferovaná. Žalovaný dále poukázal na to, že ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro

uprchlíky jako nejvyšší orgán zodpovědný nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právní postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie. Žalovaný si obstaral i poslední vyjádření Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k situaci v Itálii obsažené v jeho doporučeních z července 2013, což ale naopak jednoznačně hovoří o zlepšení tamní situace oproti předcházejícím letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, tak z hlediska kvality vedených řízení ve věcech mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému. Rovněž po červenci 2013 Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky následně již nevydal žádné negativní stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Itálie požadující, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do této země, jak to učinil například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka.

Itálie je považována nejen ze strany ČR, ale i dalších členských států EU za bezpečnou zemi původu. Rovněž skutečnost, že v Itálii ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí podle žalovaného o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Podle přesvědčení žalovaného nehrozí v Itálii nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věcech mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

S ohledem na to požádal dne 26. 4. 2016 žalovaný Italskou republiku o přijetí žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v ČR. Dne 6. 5. 2016 žalovaný obdržel informaci, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Z uvedených důvodů žalovaný shledal, že byly naplněny podmínky pro zastavení azylového řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti.

III. Žaloba

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla následující žalobní body. Předně uvedla, že napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, a odkázala na porušení § 2, § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 nařízení Dublin III. Konkrétně uvedla, že v případě jejího návratu do Itálie by byla vystavena zacházení dosahujícího minimálně úrovně ponižujícího, resp. nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv EU, a to zejm. s ohledem na neuspokojivé přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii. Ke vzniku odpovědnosti státu za porušení čl. 3 Evropské úmluvy není potřeba předložit důkazy o existenci systematických nedostatků azylového systému nebo systematických nedostatků v přijímacích podmínkách dotčeného státu. Odpovědnost nastává již v případě, kdy by mělo dojít k navrácení jednotlivce do země, ve vztahu k níž existují závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě v případě jejího navrácení hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy. V tomto ohledu odkázala žalobkyně na rozsudek ESLP ve věci S. proti Itálii ze dne 28. 2. 2008, stížnost č. 37201/06, jakož i na rozhodnutí velkého senátu ESLP ve věci T. proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12), zejm. bod 104 odůvodnění tohoto rozsudku. I přesto, že se tento případ týkal odlišného skutkového stavu (rodina s malými dětmi), některé obecnější závěry ESLP je potřeba zohlednit i v případě žalobkyně. Bylo tak povinností žalovaného zabývat se tím, zda v případě jejího návratu do Itálie nebude znamenat porušení čl. 3 Úmluvy, či příp. čl. 4 Listiny základních práv EU.

V tomto ohledu žalobkyně zejm. tvrdila, že byla po svém příjezdu do Itálie ponechána po dobu tří týdnů na ulici bez poskytnutí jakéhokoliv zabezpečení ze strany italských orgánů, což se podle některých zpráv o situaci v Itálii stává jak žadatelům o mezinárodní ochranu, tak těm, kteří jsou do Itálie navraceni podle nařízení Dublin III. V tomto ohledu odkázala žalobkyně i na rozsudek velkého senátu ESLP ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku (stížnost č. 30696/09). Jediný způsob, jak by si v takové situaci žalobkyně podobně jako jiné ženy v její situaci mohla vydělat na svou obživu, je prostituce, což je známo i z médií. Žalovaný se těmito úvahami však vůbec nezabýval. V napadeném rozhodnutí zcela ignoroval požadavky ESLP na důkladnost a individuálnost posouzení situace s ohledem na možné riziko porušení čl. 3 Evropské úmluvy, a vůbec nezohlednil individuální situaci žalobkyně. Neexistence rozhodnutí ESLP nebo Soudního dvora EU ještě neznamená, že žalovaný může rezignovat na posouzení aktuální situace v Itálii s ohledem na okolnosti případu žalobkyně. Skutečnost, že Itálie je členským státem EU, je irelevantní, neboť domněnka, že v důsledku této skutečnosti takový stát je bezpečnou zemí, je vyvratitelná. Pokud žalovaný odkázal na stanovisko UNHCR z července 2013 hovořící o zlepšení situace, lze to označit minimálně za zavádějící, neboť toto stanovisko zároveň uvádí, že v Itálii přetrvává řada nedostatků, zejm. co se týče přijímacích podmínek žadatelů a jejich následné integrace (zdlouhavé řízení, složitost přístupu k azylové ochraně, absence bezplatné právní pomoci, neadekvátní podmínky v přijímacích centrech).

Závěrem žalobkyně zdůraznila, že skutečnost, že v Itálii požádá o mezinárodní ochranu tolik osob, spíše nasvědčuje přetížení tamního azylového systému a naopak vzbuzuje obavy o dostatečně rychlé posuzování těchto žádostí. K tomu odkázala žalobkyně na aktuální statistiky o počtech žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii. Uzavřela, že pokud by měla být navracena do Itálie, existuje důvodná obava, že by mohla být vystavena ponižujícímu či nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv EU. Požádala rovněž o přiznání odkladného účinku žalobě a navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve **vyjádření** k žalobě žalovaný uvedl k vzneseným námitkám následující argumentaci. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu s nařízením Dublin III a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Italská republika je příslušným státem podle čl. 18 citovaného nařízení a je tak povinna žalobkyni přijmout zpět na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž dne 6. 5. 2016 výslovně uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. K problému hrozby nelidského či ponižujícího zacházení žalovaný uvedl, že podle jeho názoru toto v Itálii nehrozí. Zopakoval přitom argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Ve smyslu rozsudku T. proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12) ze dne 4. 11. 2014 nejsou transfery do Itálie obecně nemožné, ale je potřeba se zvláštní opatrností zkoumat, zda se v případě mimořádně zranitelných osob dostane těmto osobám zacházení odpovídající jejich situaci. Žalovaný po individuálním posouzení případu žalobkyně, která není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována, nezjistil žádné objektivní a aktuální informace, které by v případě jejího transferu do Itálie potvrzovaly jakékoliv riziko ve smyslu porušování mezinárodních závazků Itálie, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě hodnotil podmínky řízení a shledal, že žaloba byla podána včas, (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě neprojevili svůj nesouhlas s tímto postupem. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Na návrh žalobkyně byl žalobě přiznán odkladný účinek, a to usnesením ze dne 15. 6. 2016, č.j. 33 Az 8/2016 – 15. Krajský soud rozhodl ve věci přednostně, jak mu ukládá ustanovení § 32 odst. 6 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 18. 12. 2015.

Ze správního spisu žalovaného vyplývá, že žalobkyně v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 4. 2016 uvedla, že v průběhu cesty do ČR pobývala v Itálii, nikde cestou nepožádala o mezinárodní ochranu. Její strýc žije v ČR a řekl jí, že může přijet, ale nemůže u něho zůstat, a proto žalobkyně vyhledala přijímací středisko Zastávka. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 4. 2016 vyplývá, že v Itálii žalobkyně strávila na ulici asi dva dny, protože neměla peníze, aby jela do tábora. Vzali jí otisky prstů. V Itálii nezůstala, protože tam nikoho nezná a nemá peníze, aby tam zůstala, přičemž v ČR má strýce. Uvedla, že nemá přesné údaje, ale strýc se jmenuje J. O., Š., Praha 4. Do Itálie se nechce vrátit, neboť tam pro ni bude těžké přežít. Z Nigérie utekla kvůli teroristům z B. H., s nimiž se ovšem osobně nesetkala. Ve správním spisu je založena sjetina ze systému EURODAC s uvedenou potenciální shodou s ID, přičemž žádost o udělení mezinárodní ochrany měla podat dne 30. 3. 2016. Podle sdělení italského ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2016 Itálie souhlasí s převzetím žalobkyně.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.

Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje **jediný členský stát**, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. **Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první**

členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Dublin III platí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Krajský soud z hlediska citované právní úpravy přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel zejm. z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 (přístupný na www.nssoud.cz), z něhož se podává, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Předmětem sporu v posuzované věci však není správnost aplikace tzv. dublinských kritérií obsažených v kapitole III. nařízení Dublin III, nýbrž o to, zda se žalovaný náležitě vypořádal s tím, zda je přemístění cizince do členského státu určeného na základě aplikace čl. 3 odst. 2 pododstavce prvního možné z hlediska ochrany lidskoprávních standardů stanovených čl. 3 Úmluvy a čl. 4 Charty základních práv EU. V tomto ohledu krajský soud vycházel i z názoru Krajského soudu v Praze obsaženého v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č.j. 42 Az 3/2016 – 49.

Stěžejní žalobní bod míří proti závěru žalovaného, dle něhož aktuální stav azylového systému v Italské republice netrpí systematickými deficity, takže v případě předání žalobců k posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany do tohoto členského státu EU nehrozí, že by žalobci byli vystaveni nelidskému či ponižujícímu zacházení. Žalobkyně se naproti tomu domnívá, že italský azylový systém vykazuje závažné nedostatky jak po stránce právní úpravy azylového řízení, tak po stránce materiálních podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, takže ji nelze přemístit podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III do Italské republiky jakožto členského státu Evropské unie, v níž podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Podle jejího názoru se s tímto podezřením žalovaný vůbec nevypořádal vzhledem k okolnostem jejího případu.

Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že k řízení je příslušný podle nařízení Dublin III jiný členský stát Evropské unie, se musí žalovaný zabývat tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu

existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014 – 27, dále též usnesení ze dne 7. 5. 2015, čj. 9 Azs 29/2015 – 19). V posledně uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud dovodil, že je to žalovaný jakožto odborný orgán státní správy, kdo se musí jako první ve svém rozhodnutí zabývat otázkou, zda podmínky přijetí v členském státě Evropské unie, který je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III, nevykazují takové systematické deficity, že hrozí nelidské či ponižující zacházení s žadatelem.

Krajský soud v prvé řadě uvádí, že napadené rozhodnutí není z hlediska čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že azylový systém v Itálii systematickými nedostatky netrpí. Jak uvedl, vycházel přitom jednak z toho, že neexistuje dosud žádné rozhodnutí orgánů EU či Rady Evropy (zejm. ESLP), které by na rozdíl od Řecka jednoznačně deklarovalo, že Itálie není státem, do něhož by mohli být žadatelé o azyl navraceni v dublinském řízení. Dále odkázal také na zprávy Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, konkrétně zejm. poslední vyjádření Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k situaci v Itálii obsažené v jeho doporučeních z července 2013, které má jednoznačně hovořit o zlepšení tamní situace oproti předcházejícím letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, tak z hlediska kvality vedených řízení ve věcech mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému. Žalovaný odkázal i na další zprávy Vysokého komisaře pro uprchlíky, které však již blíže nekonkretizoval a které nemají obsahovat žádné negativní stanovisko k Itálii.

Krajský soud však spatřuje zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí v tom, že tyto zprávy nejsou součástí správního spisu, přičemž nejde pouze o administrativní pochybení při vedení správního spisu, neboť podle spisového přehledu založeného v tomto spisu nikdy nebyly uvedeny zprávy součástí spisu. Zjištění, která žalovaný učinil z citované zprávy, eventuálně dalších zpráv Vysokého komisaře pro uprchlíky, jakkoliv stručně jsou reprodukována, proto nemají oporu ve spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003 – 51). Krajský soud přitom nepřehlédl, že jediná žalovaným dostatečně přesně specifikovaná zpráva vážící se k poměrům v Itálii je datována do července 2013, takže ji rozhodně nelze považovat za aktuální. Za účelem řádného zjištění skutkového stavu by bylo třeba prověřit, zda nedošlo ke změnám.

K náležitému zjištění skutkového stavu ohledně situace v příslušném členském státě EU by podle názoru krajského soudu měly sloužit i jiné zdroje, než pouze zprávy Vysokého komisaře pro uprchlíky, a to zejm. zprávy mezinárodních nevládních organizací (AIDA, ECRE, Helsinský výbor, zprávy z diplomatických misí či příp. další konkrétní zprávy z jiných informačních zdrojů označené žadatelem o azyl). Krajský soud rovněž poukazuje na to, že je úkolem žalovaného shromáždit pro vydání svého rozhodnutí náležité podklady, jejich výčet upravuje § 23c zákona o azylu pouze demonstrativně. Je tedy na místě vykládat toto ustanovení v souladu s principy a zásadami dublinského nařízení tak, že je povinností žalovaného shromažďovat přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště, ale také informace tohoto druhu o členských státech EU, do nichž žalovaný navrácí cizince v dublinském řízení. I v konstrukci

institutu systematických nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se totiž odráží působení zásady non-refoulement, kterou je ČR vázána, jakož i lidskoprávními standardy vyplývajícími z Úmluvy a Charty základních práv EU.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že žalovaný neprovedl ve věci posouzení aktuálního faktického stavu azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice žádné důkazy, nemůže mít jeho závěr v tomto směru oporu ve správním spisu. Doplnění důkazů k této pro posouzení věci zásadní skutečnosti v soudním řízení správním by představovalo zásadní doplnění skutkového stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Účelem oprávnění soudu zopakovat důkazy provedené ve správním řízení a provést dosud neprovedené důkazy (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) je umožnit přezkum skutkových otázek v plné jurisdikci, nikoliv však odstraňovat vady správního řízení. Soud tedy z důvodu výše uvedené vady řízení zrušil bez jednání napadené rozhodnutí žalovaného, jak je ve výroku I. uvedeno.

V dalším řízení bude povinností žalovaného odstranit vytýkanou vadu řízení tím, že podloží svůj úsudek o vyhodnocení existence či neexistence systematických nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III v Italské republice na relevantních podkladech vztahujících se aktuální zjiřitelné situaci italského azylového systému, které budou založeny ve správním spisu a budou v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně vyhodnoceny (zejm. v napadeném rozhodnutí citovaná zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN z července 2013 a další žalovaným shromážděné relevantní podklady).

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť úspěšné žalobkyni nevznikly žádné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadovala. Proto krajský soud žádnou náhradu nákladů úspěšné žalobkyni nepřiznal. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. července 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

Běla Kotoučková